

5. BERENADORS

ruta turística Ernest Hemingway

PLÀNOL GENERAL DE LA RUTA

1. Antiga Estació del Grau
2. Estació Marítima
3. Antiga Grua Portuària
4. Restaurant La Pepica
5. Berenadors
6. Platja de les Arenes
7. Centre Cultural l'Escorxador
8. Museu de la Mar – Casa dels Bous

En les visites a València, Hemingway va visitar diversos berenadors, o *barraquetes*, de la platja de les Arenes i la Malva-rosa. En estes construccions simples de fusta o canya sobre arena gestionades per famílies locals, l'escriptor va compartir taula, estovalles i sobretot conversa amb amistsats que després va traslladar a les seues novel·les.

En *Death in the Afternoon* (Mort en la Vesprada), aconsella: «A València podeu, quan la calor pega més fort, menjar a la platja per una o dues pessetes, en un d'eixos pavellons on servixen cervesa i crancs, i us donaran una paella d'arròs, tomaca, pimentó, safrà i peix excel·lent, caragols, llagosta, peixet, anguiles, cuit tot alhora i servit en una muntanya de color groguenc, amb una botella del país, i tot per dues pessetes».

I descriu el pavelló: «Passen xiquets de cames nues per la platja, el pavelló té sostre de palma, l'arena està fresca davall dels vostres peus i la mar apareix davant els nostres ulls, amb els pescadors asseguts, prenent la fresca de la vesprada en les seues barques, aparellades com llaüts; barques que tornareu a trobar, si torneu a nadar l'endemà, al matí, arrossegades sobre la platja per sis parelles de bous».

De les visites als berenadors també hi ha constància en *For Whom the Bells Tolls* (Per qui Dobleguen les Campanes), una de les obres més importants de l'autor i que en 1943 va ser adaptada al cinema per Sam Wood amb Gary Cooper i Ingrid Bergman en els papers principals.

En esta novel·la, on narra quatre intensos dies durant la Guerra Civil del guerriller Robert Jordan al qual se li encomana volar un pont estratègic per a impedir la contraofensiva nacionalista, escriu: «Menjàvem en els berenadors de la platja; ens servien uns pastissos de peix esmicolat, pimentons rojos i verds i unes avellanes xicotetes com un gra d'arròs. Uns pastissos deliciosos i suaus, i el peix... era una cosa increïble! Llagostins acabats de traure de la mar banyats amb suc de llima. Eren rosats i dolços, i te'ls menjaves en dues bocades. Després vam menjar paella, amb marisc, cloïsses amb corfa, clòtxines, crancs i anguilles xicotetes. També vam menjar unes anguilles encara més xicotetes, fregides, que eren tan xicotetes com els fesols tendres, enroscades en totes direccions, i eren tan blanques, que es fonien en la boca sense mastegar-les. I tot això acompanyat d'un vi clar, fred, suau, boníssim, que costava 30 cèntims la botella. I per a postres: un meló! És la terra dels melons».

Una conversa en la qual enaltix esta fruita comparant-la amb la qual es cultivaven a Castella:

«- El meló castellà és millor! - afirmà Fernando.

- Ca! - Digué la dona de Pablo-. El meló de Castella servix per a fer de cos. El de València és per a menjar.»

Tot apunta al fet que al berenador al qual es referix en este diàleg Hemingway, bé podria ser el de Francesc Balaguer, espòs de la Pepica, ja que va ser el 1924, després d'un temporal que va arrasar les instal·lacions de fusta, Balaguer al costat de 44 veïns van alçar estructures permanents a la platja. Els berenadors van anar evolucionant fins que el 1957, amb la riuada, molts d'ells van desaparèixer.

En una altra de les seues obres en les quals esmenta els berenadors és en *Death in the Afternoon* (Mort en la Vesprada), on parla de tres berenadors que tenien per nom Granero en honor al *torero* Granero: «Tres dels pavellons de la platja porten el nom de Granero, el major *torero* que València ha donat mai, mort en la plaça de Madrid el 1922».

En una entrevista posterior amb Waldo Peirce, repetix això dels tres «berenadors» (canvia pavelló per berenador) i, per a enaltir la seua popularitat, li diu que Granero, que va morir el 1922 en destrossar-li el crani la banya del bou «com si trencara un test», tenia fins i tot «un pastís amb el seu nom».

A Chaves, natural del Grau, el considera un *torero* que «més que als vertaders aficionats a les corregudes» només agrada al poble valencià. Parla en *Death in the Afternoon* (Mort en la Vesprada), de com la gent primer estava «boja» per ell i després es «va desunflar».

INFORMACIÓ GENERAL

Adreça: Platja de les Arenes

ACCESSIBILITAT

Accés: Platja accessible per mitjà de rebaixes i sense escalons.

Aparcament: Places reservades per a PMR pròximes situades en passeig de Neptú 6.1 i 6.2.

IMATGES

